

L'AVENTURA D'EN JOAN

GRUPB - Prosa
304

(2n)

Conte inspirat en l'obra de Joan Miró: "Gos bordant a la lluna"

En Joan vivia a París amb la seva gata Misha. Eren temps durs, ja que eren anys de guerra. A París hi havia pobresa, no hi havia aigua i el pa era negre. En Joan vivia a l'avinguda Eiffel, en una casa trista i petita situada en una cantonada. La seva afició era la pintura.

Aquells dies estava pintant un quadre, quan, de sobte... bumm! Una bomba va caure sobre la ciutat trista de París. En Joan ja estava acostumat als terribles sorolls de les bombes que retronaven de matinada. A la tela del quadre hi apareixien colors, dibuixos i símbols.

Una nit, en Joan, fart dels sorolls de les bombes i les armes, es despertà i se'n anà cap a la sala de pintura i, sense mirar per la finestra, perquè era evident, que mirar per les finestres en aquella situació era arriscat, va pujar per l'escala que havia pintat en el quadre tot deixant enrere els sorolls de la ciutat. A mesura que pujava, acompanyat de la Misha, s'anava trobant, esgraonadament, petits països: el país del groc, el del vermell i el blau, i a dalt de tot, els planetes i els astres. Va decidir que es quedarien allà, en aquell fantàstic món. Allà podien caminar lleugerament pel cel i tot era pau. Mentre caminaven van veure un gos petit, d'un color marró canyella que estava bordant a la lluna, tristament. Per què bordava? Van pensar.

Passats uns anys, van baixar amb el gos cap a la Terra. La guerra havia acabat, però cada dia, el gos, la Misha i en Joan, pujaven a l'espai per l'escala del quadre a veure totes les amistats que havien fet en aquells fantàstics anys.

En Joan, al cap d'un temps va acabar el quadre i li va posar el nom de "Gos bordant a la lluna". Va ser exposat en un museu. Sempre li havia quedat el dubte de per què aquell gos del color de la canyella, que ara els acompanyava, bordava aquella nit.

Sense el quadre i sense l'escala, com ho farien per fugir a l'espai? En Joan va decidir pintar en tots els seus quadres, escales; escales diferents, de colors, amagades, llargues, escales imaginàries, per escapar dels horrors o les tristeses de la vida. I així va ser, com en Joan Miró, va poder seguir marxant de la Terra fins al país de la imaginació, gràcies a la seva magnífica escala de l'evasió que veiem pintada en molts dels seus quadres.

GUIDA RODRÍGUEZ MAGRANS

11 anys

6è d'Educació Primària

Escola Doctor Robert (Camprodon)

MOLLÓ